



BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

2021

Farnost má nového duchovního správce

Vážení a milí farníci,
v průběhu prosince loňského roku jste se rozloučili s otcem Davidem Ambrožem, který v Blažovické farnosti působil více jak dva roky, od 1. 9. 2018 do 31. 12. 2020. Mnozí z vás vzpomínáte na jeho usměvavou tvář, vlídnost a velmi kvalitní promluvy. Prosím, provázejme i nadále otce Davida modlitbou v jeho kněžském působení ve farnosti Blansko.

Místo otce Davida přicházím do farnosti Blažovice a v několika řádcích bych se rád farníkům představil, i když pro mnohé z vás nejsem neznámým. Mnozí z vás četli několik vět, které jsem o sobě napsal do posledního čísla Blažovického zpravodaje, nyní chci toho na sebe více prozradit. Pocházím z Násedlovic (farnost Žarošice), kde jsem od svého narození (25. 11. 1964) vyrůstal. Základní školu jsem absolvoval v Násedlovicích a Žarošicích, ministroval jsem a od dětství jsem měl pěkný vztah s žarošickým děkanem P. Tomášem Ždanským. Povolání ke kněžství se začalo projevat během studia na Gymnáziu v Kyjově, kontakt s dalšími kněžími a seznámení s činností skryté církve se prohloubil po mém nástupu na stavební fakultu VUT v Brně. V této době začala i má příprava ke kněžství studiem filosofie, jazyků, základů teologie a návštěvou tzv. bytových seminářů. Po skončení vysoké školy jsem pracoval v projekci státního podniku Ingstav Brno, vykonával vojenskou službu a následně pracoval na investicích a stavebním oddělení v JZD Čejč. Změny po listopadu 1989 mi umožnily dostudovat teologii v Olomouci a Římě. Po kněžském svěcení v roce 1996 jsem nastoupil na své první kaplanské místo do Šlapanic, odkud se rozvinula spolupráce s P. Metodějem Slavíčkem. Šlapaničtí jezdili vypomáhat do Blažovic a Tvarožné. Po dvou letech mého působení ve Šlapanicích jsem se vrátil do Říma, abych pokračoval v postgraduálním studiu. Po ukončení mého pobytu v Římě v roce 2002 o mé služby projevil zájem dvě teologické fakulty: pražská a olomoucká. Začal jsem přednášet na obou fakultách a současně se stal i kaplanem ve Křtinách. Mé umístění do Křtin vycházelo z volnějšího zapojení na tomto poutním místě, jen během víkendů,

Pokračování na str. 2.



Skupinka sekulárních františkánů z Blažovic na staroměstském náměstí v Praze před nově postaveným Mariánským sloupem. (K čl. na str. 2.)



Pokračování ze str. 1.

a umožňovalo mi více se věnovat akademické práci. S P. Tomášem Prnkou jsme vycházeli velmi dobře, byl to rodák z nedalekých Uhřic. Vzpomínám si na zajímavé rozhovory s tímto vitálním knězem. Po ročním působení ve Křtinách jsem se stěhoval blíže dálnici a začalo mých 17 let v Podolí u Brna. Volba Podolí vycházela z toho, že budu spolupracovat s P. Miroslavem Šudomou, se kterým jsme začínali ve Šlapanicích, a tato „profesorská farnost“ nabízela ideální kombinaci pastorační a mého akademického poslání. Tento model spojení farářské služby a kantorského poslání s tím, že každý týden na dva dny odjíždím na fakultu učit, se stával stále více komplikovanějším. Na teologické fakultě v Olomouci se stále více projevoval požadavek mého většího zapojení ve vědecké práci, na grantech, rostl požadavek publikace odborných článků a knih, přičemž se také kumulovaly další povinnosti: výuka na Hudební fakultě JAMU v Brně, povinnosti v rámci Diecézní liturgické komise atd. Po dokončení habilitace jsem cítil potřebu změny, abych se mohl více soustředit na povinnosti v rámci teologické

fakulty, z toho důvodu jsem byl ustanoven výpomocným duchovním u kostela sv. Jakuba v Brně. Na podzim loňského roku jsem se setkal s biskupem Pavlem Konzblem, který mne požádal o větší zapojení do pastorační práce. Během rozhovoru jsem si uvědomil, jaké operace je třeba k tomu, aby se vyměnil jeden kněz a s jak velkým nedostatkem kněží se tento generální vikář musí vypořádat. Jeho původním záměrem bylo dát mi menší farnost a učinit více přesunů, aby našel vhodného kněze do Blažovic. Nejevilo se mi vhodné, aby se přesouvalo více kněží, a tak jsem přijal nabídku být duchovním správcem ve Tvarožné a Blažovicích. Tato volba vycházela ze situace pandemie, tj. že výuka na všech školách kde učím a také všechna jednání probíhají online, a tudíž bude možné vše prozatímně zvládnout. Je zřejmé, že dlouhodobě tento model nebude možný, a bude nutné najít řešení, kterým by mohl být příchod kaplana do farnosti. Nechci předjímat, jaký bude další vývoj událostí, vše svěřuji Boží prozřetelnosti.

Do svého rodiště a k Panně Marii do Žarošic pravidelně jezdím, v Násedlovicích mám po rodičích dům a také star-

šího bratra, který zde žije a podniká. Bratr mne seznamuje s děním v rodné obci a krátká modlitba u hrobu mých rodičů je vzpomínkou na to, že láska překonává všechny hranice. Druhý můj sourozenec, mladší sestra, žije v USA ve státě Colorado. Při návštěvách jsem poznal život katolické církve v této zemi a je stále pro mne velkou inspirací.

Jsem potěšen, že mnohé aktivity v Blažovické farnosti probíhají bez přímého vstupu a iniciativy kněze, přesto je nutná spolupráce a informovanost, o co se budu snažit.

Všem čtenářům Blažovického poutníka žehná P. Pavel Kopeček.



Podivná doba

Podivná doba byl rok 2020. Počátkem března se rozšířil neznámý virus. Nikdo nevěděl, co způsobí, jak dlouho tu bude, jak ho léčit, jak předcházet jeho šíření. Zavřely se školy, nesmělo se scházet více lidí...

Takže ani naše skupinka sekulárních františkánů se nescházela. Počátkem léta se vše uvolnilo, a tak jsme si zajeli spolu s naším duchovním asistentem Kapistrálem na duchovní víkend do kláštera v Hájkách u Prahy. Klášter od padesátých let do vrácení františkánům používala armáda. Vrácen byl v dezolátním stavu. Obdivovali jsme, kolik stavebních prací od naší minulé návštěvy už bratři františkáni zvládli. Ale kolik jich je ještě před nimi!

Co se týče duchovního významu tohoto starobylého poutního místa, ten se podařilo obnovit velmi rychle. Od jara až do podzimu bývá každou sobotu na Hájkách nějaká pouť. Když jsme

tam přijeli, byla zrovna motorkářská.

Velkou radost nám udělal otec Vianney, který zůstal celý víkend s námi. Takže jsme v tichu prastaré Lorety u nohou Matky Boží hájecké měli každý den mši svatou, ranní chvály, nešpory....

Samozřejmě jsme nevynechali ani krásy okolí. Prošli jsme všechny kaple na Karlštejně, navštívili svatého Ivana v jeskyni ve Svatém Janu pod Skalou a kromě mne si všichni vyšlapali až ke kříži na skále nad kostelem. Já jsem zatím zvědavě sledovala slavnostní bohoslužby pravoslavné církve za účasti všech jejích nejvyšších představitelů a velkého davu rusky mluvících věřících, která se konala přímo v jeskyni pod chrámem. Další den jsme zajeli ke Svatému Janu pod Skalou znovu, abychom si mohli prohlédnout jeskyni, tentokrát bez přítomnosti davů. Nakonec jsme ještě zajeli na Tetín pozdravit svatou Ludmilu. Jsou to všechno nádherná místa, která dýchají dávnými věky. Pak

už do Prahy k Panně Marii Sněžné a do františkánského kláštera, odkud jsme se přesunuli na Staroměstské náměstí. K nově postavenému Mariánskému sloupu. Neskutečný zážitek!!! A jako paradox se pak naše rodina, potomci Tobiáše Štefky z Koloděj, přesunula před Staroměstskou radnici, k místu, kde byla našemu protestantskému předkovi 21. června 1621 jako jednomu z 27 českých pánů utátněna hlava.

Abychom nepřišli ani o jednu fotku, zřídili jsme si skupinu na WhatsAppu a fotky sdíleli. To jsme ještě nevěděli, že na podzim se zase nebudeme moci scházet. Takže jsme WhatsApp začali používat tak trochu místo setkávání. Velmi užitečné informace o tom, co se kde děje (například, že nám umřel národní ministr František Reichl), co si máme přečíst, na co se podívat, občas vystřídají postřehy a komentáře, kterým se od srdce zasmějeme. A jsme stále ve spojení.

Marta Kalábová



Farní dům Šebestiána Kubínka

Práce na stavbě byly prov
jarní a podzimní vlnou ko
ny. Přesto se nám podařilo
provést dohotovení základu
pod garáží s následným za
betonováním podlahy s po
mocí namíchaného betonu
dovezeného domíchávačem.
Průběžně pokračovaly prác
na zásypu a hutnění výkop
zdění ztraceného bednění. Byl pro
veden ruční výkop v délce 17 m pro
přívod pitné vody do prostoru sklepa.
Firma Kalianko provedla napojení na
stávající vodovodní řad místního vo
dovodu, položení splaškové a dešťové
kanalizace.

Proběhla demolice zdiva podél sou
sedního stavení až po objekt stodoly.
Ručně, asi po dvou metrech, probíhal



základu do hloubky jedno
metru. Potom jsme proved
betonáž.

Zdivo pod štítovou zdí
se mohlo odstranit až po
vyzdění nové zdi uvnitř
stodoly. Stávající zeď byla
společná, byla na farním
zemku a na ni byl prová
strop stodoly. Po vstřícné
domluvě s novým majitelem nemovi
tosti p. Havlíčkem jsme mohli pokrač
ovat dál. Podél štítu ve vnitřní části
po 2 m vyhloubit základ, zabetonovat.
Následovalo vyzdění po strop stodoly,
odstranění štítu a zajištění vzniklé
ho otvoru z důvodu povětrnostních
podmínek (fa. Alois Kaláb). Pak ná
sledovalo odstranění zbylého zdiva,
vyhloubení základu (opět po 2 m) a

zabetonování. To vše končilo v půli
prosince i s míchačkou, na které ode
šly ložiska, která pohotově vyměnil A.
Kaláb st.

Naše představa je dostat stavbu pod
střechem, ale s tím je spjato mnoho úko
nů, které mohou být naším přáním, ale
skutečnost může být úplně jiná.

Velké poděkování patří všem bri
gádníkům za obětavou pomoc a farní
cím za přísun velmi dobrého občerst
vení.

Závěrem chci jen připomenout, že
stále platí – bez Božího požehnání
marné lidské namáhání, a proto neza
pomínejme se modlit a děkovat, že je
nám dopřáno v započatém díle pokrač
ovat.

Vladimír Kuklínek

Rozloučení

V roce 2020 jsme se rozloučili se dvěma kněžími pochá
zejícími z naší obce.

Mons. ICLic. Mgr. P. Jan Daněk se narodil 11. května
1950 ve Věstíně-Věstínku (farnost Rovečné) na Vysočině, ale
od velmi útlého mládí žil v Blážíkovicích. Na kněze byl vysvě
cen 29. června 1974. Krátce působil jako kooperátor v Blan
sku a poté jako výpomocný duchovní v Břeclavi-Poštorné.
Během dvouleté základní vojenské služby působil rok jako
výpomocný kooperátor v Žilině. Na podzim 1976 nastoupil
jako kooperátor do Slavkova u Brna, v červenci 1979 byl
ustanoven administrátorem ad interim ve Žďarci, po dvou

letech ještě s excurrentem v Březí u Osové Bítýšky. Koncem
roku 1983 se stal farářem v Bobrově, v říjnu 1989 navíc
excurrento administrátorem ve Žďarci. V červnu 1992 byl
ustanoven farářem v Novém Městě na Moravě a strávil zde
28 let, současně spravoval excurrento farnosti Bobrovou
(1992–2008, 2010–2012), krátkodobě pak Fryšavu pod
Žakovou horou a Krásné (2002), a Bohdalov a Nové Veselí
(2009). Od listopadu 1995 až do konce života zastával navíc
funkci děkana žďárského. V roce 2000 dokončil studia kano
nického práva v polském Lublinu a od roku 2001 spolupra
coval s Diecézním církevním soudem jako soudce a obhájce
svazku. Dne 5. prosince 2007 mu brněnský biskup Vojtěch
Cikrle udělil medaili sv. Petra a Pavla za obětavou kněžskou
službu. V září 2010 ho papež Benedikt XVI. jmenoval kap
lanem Jeho Svatosti. V roce 2014 získal cenu za celoživotní
zásluhy o rozvoj a propagaci dobrého jména Nového Města
na Moravě. Otec Jan je také autorem mnoha knih. V květnu
2020 oslavil 70. narozeniny. Zemřel 23. června 2020 po
dlouhé těžké nemoci. Pohřeb měl 29. června v Novém Městě
na Moravě. Účastnilo se množství kněží i věřících nejen z
místní farnosti a žďárského děkanátu (i z Blážíkovic odjížděl
autobus). Jeho ostatky byly uloženy do kněžského hrobu
v jeho dlouholetém působišti – Novém Městě na Moravě.

Mgr. P. Josef Ondráček se narodil 24. 12. 1941 v Bla
žíkovicích. Na kněze byl vysvěcen 5. června 1970. Po tříleté
službě kaplana v Jedovnicích byl v roce 1973 ustanoven II.
dómským vikářem v Brně na Petrově. Na podzim 1978 na
stoupil jako administrátor a později farář do Břeclavi, kde
působil až do konce života. V letech 1999 až 2014 zastával
funkci děkana břeclavského. Za jeho působení byl v Břeclavi
postaven nový kostel sv. Václava. V letech 1998 a 1999
spravoval otec Josef krátce i farnost Podivín. V roce 2007

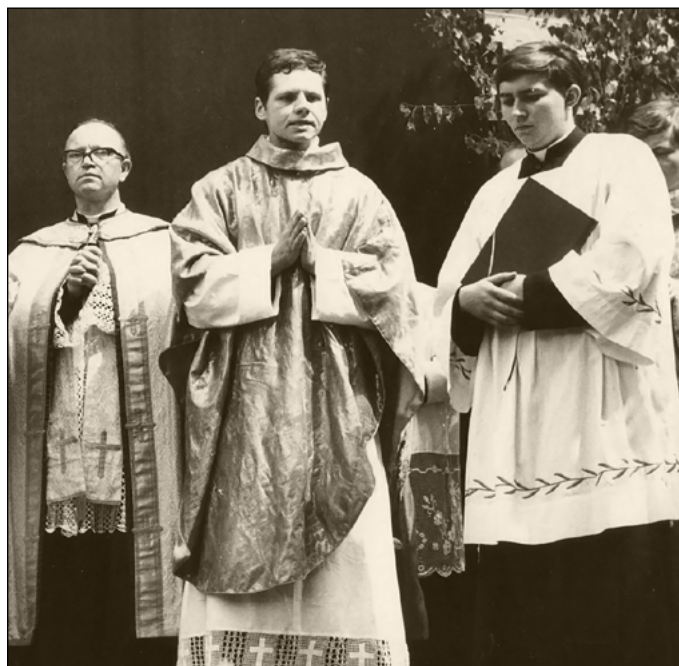


mu biskup brněnský udělil za obětavou kněžskou službu medaili svatého Petra a Pavla. Od roku 2009 byl navíc pověřen duchovní službou ve věznici v Břeclavi. P. Josef Ondráček byl oceněn jako významná osobnost města Břeclav.

Zemřel náhle 18. listopadu 2020 v nemocnici v Břeclavi. Na Štědrý den by se dožil 79. let. „Zpráva o náhlém úmrtí otce Ondráčka nás velmi zasáhla. Práce, kterou pro naše město vykonal, si neskutečně vážíme. Bez jeho snahy by Břeclav neměla překrásný kostel svatého Václava. Byl to člověk sečtělý a moudrý. Pro naše město je to velká ztráta. Necht' tento velký, srdečný a obětavý muž odpočívá v pokoji,“ vyjádřil se starosta Břeclavi Svatopluk Pěček krátce poté, co se o úmrtí dozvěděl.

Pohřební mše svatá byla sloužena 28. listopadu v břevlavském kostele. Protože z epidemiologických důvodů se mše svatá mohlo zúčastnit pouze omezené množství lidu, stáli mnozí jeho farníci venku, aby se s ním mohli rozloučit. Ze svého dlouholetého působiště byly jeho ostatky převezeny do rodné vesnice, do Blažovic. Zde se s ním při mši svaté rozloučili jeho Blažováci a přátelé (samozřejmě za přísných hygienických podmínek). Otec Josef byl pohřben v rodinném hrobě na blažovickém hřbitově.

Marta Kalábová.



Protože o jejich životě jsme psali v minulých číslech Blažovického poutníka, přinášíme nyní osobní vzpomínky jejich přátel.

Psal se rok 1968 - vzpomínka na Jana Daňka

Po absolvování tábora mladých junáků pod Velkou Javořinou jsme se domluvili, že vyrazíme na nový výlet. Vybrali jsme si poutní místo Turzovku, kde se Matušovi Lašutovi zjevila Panna Maria. Domluvili jsme si termín před svátkem Panny Marie – 15. srpna. Nabalili jsme si něco s sebou, stan, spacáky a vyrazili jsme. Naši čtveřici tvořili sourozenci Jenda a Beďa Daňkovi, Svatá Ryba a já – Slávek Daněk. Vlakem jsme dojeli do Turzovky a kolem domu pana Lašuty přes řeku Kysucu hurá

do kopce. Nahoře jsme se utábořili a k večeru si rozdělali oheň. Bylo krásně, a tak jsme do stanu naskládali batohy a nocovali pod širákem. Když byla někomu zima, přitulil se k ohni. Svatovi se to ale nevyplatilo, někdo přiložil a jeho spacák to odnesl několika propáleninami.

Jenda si dopisoval s nějakou paní z Bratislavy a od ní jsme věděli, že místo bývá často ničené, sochy a obrázky rozkopané. Také jsme věděli, že tam řádí nějaký člověk z místní osady. Jak tomu ničení zabránit?

Vydali jsme se do Turzovky hledat pomoc. Přidal se k nám jeden starý pán, že nám pomůže. K večeru před svátkem tedy přišel se sekerou na rameni a se slovy „... že toho chlapa snad zabije, jak se objeví.“ Po setmění se objevilo asi 6 mladíků s křikem, že jsme zbili jeho tatu. Vrhli se ničit vše, co tam všechno zbožní poutníci přinesli. Zjistili jsme,

že nemáme nárok toto místo uhlídat, rozprchlí jsme se do lesa a každý sám si někam zalezl. Byli jsme tam asi hodinu – někteří v mraveništi – a slyšeli, jak nám nad hlavami občas zasviští kulka z pistole. Roztřesení a se staženým žaludkem jsme utíkali do vesnice k panu Lašutovi a vyprávěli jsme mu, co se nám stalo. Řekl nám, že se s tím nedá nic dělat, a ustlal nám na seně.

Druhý den přijeli poutníci z Blažovic autobusem. Bylo domluveno, že nás vezmou domů. Po výstupu z Korně na kopec se jim naskytl šokující pohled na místo – doutnající oheň, zbořený stan, rozházené věci a kluci nikde. Stranou na lavičce viděla celou událost stará paní, které si nikdo nevšímal, a tak mohla rodičům říct, co se tam dělo. Na otázku „Kde jsou kluci?“ odpověděla, že někde v lese, možná mrtví... Jendova maminka Františka a můj tatínek Slávek se vydali nás hledat. Asi v 9 hodin ráno na mostě přes Kysucu jsme se s rodiči celí roztřesení jako ztracení synové setkali.

Toto jsou moje vzpomínky, ze kterých mi ještě i dnes běhá mráz po zádech. Za několik dní přijela do ČSSR „bratrská pomoc“.

Slávek Daněk



Poutní místo Turzovka dříve



Únor, sobota dopoledne, hřbitov v Blažovicích

Zastavujeme se u hrobu našich rodičů a dál jdeme hřbitovem, jak jsme zvyklí. Tentokrát přibyla nová zastávka. Chceme zapálit svíčky na hrobu otce Josefa Ondráčka. Otčenáš, ztišení, vzpomínky.

Primice. Zpěv, hudba u Ondráčků vedle zvoničky, je mi patnáct a zvědavě nahlížím na to veselí. Jožkova primice.

Pozvání do Jedovnic a Senetářova. Velikonoční neděle, společně s bratry Aloisem a Miloslavem jsme četli a asistovali při mši. Potom skvělé řízky z kůzlete a bramborový salát na faře. Vrtalo mi hlavou, jaký byl smysl naší návštěvy. „Místní mládež se ostýchá číst a asistovat.“

Pojď dělat Mikuláše. To už byl Jožka na další štaci, v Břeclavi. U nádraží stála malá kaple a město Břeclav se pyšnilo na Moravě největší záplavou rudých pěticípých hvězd na domech. „Tady není nikdo, kdo by dělal Mikuláše. Místní se ostýchají.“

Příprava na svatbu. Kdo? Přece Jožka. S Jarkou jsme pravidelně dojížděli do Břeclavi na faru. Vše, co jsme probírali, se naplňuje na 100 procent. „Posuňte termín o týden dál na sobotu 28. 8.“ Původní termín byl 21. srpen,

výročí okupace z roku 1968. Vždycky se snažil předvídat.

Brigáda v Břeclavi. Jožka si postěžoval mému tátovi: „Strýcu, místní se ostýchají jít na brigádu.“ Táta zorganizoval sobotní výpravu. Společně s bratranci Vladimírem Kuklínkem a Frantou Paulíkem (č. p. 176) jsme vyrazili na Břeclav. Přišli jsme na náměstí a Jožka ukázal místo. „Tady bude kostel,“ a my zahájili demontáž kostek. Kolemjdoucí koukali, co se to děje. Postupně se přidávali další a další, dopoledne bylo hotovo. Po obědě nám Jožka poděkoval a vybavil řádnou výslužkou. „Mockrát díky a teď už to pofrčí.“ Za tři roky kostel stál v plné kráse.

Stříbrná svatba v Břeclavi. Slunné sobotní dopoledne. V kostele 8 účastníků. Jožka, varhaník, zpěvačka a Kalábovic rodinka. Nádherná květinová výzdoba (o tom Blažovští něco vědí). Svatební mše se vším, co tomu náleží, včetně poděkování, svatebního slibu, slz, smíchu, hudby, zpěvu, zkrátka jak to dokázal Jožka navodit. Pak svatební hostina ve Valticích.

Verona. Společná dovolená v Itálii. Plavání v Lado di Garda, ochutnávky skvělých vín, návštěva města, káfičko

na náměstí, skvělá zmrzlina za mostem, večer opera. Koupě společenských šatů na den i na večer. Poznali jsme velkého odborníka na kvalitu látek a výběr společenských obleků.

Farní plesy v Břeclavi. Bylo jich víc než dvacet. Kulturní dům byl jak rozkvetlá zahrada. Stromky od Vánoc udržované v suterénu kostela. V plném květu magnolie, zlatý déšť. Bohatá tombola, některé ceny jsme nemohli unést – fůru hnoje. Největší zážitek byly domácí pralinky, vždy nachystané na našem stole. Polonéza, předtančení, sólisté ND a večerem doprovázel Malý symfonický orchestr z Brna (Ctibor Bártek). To vše organizoval se svými farníky. Oporou mu byli Cecilky, jak nazýval své starší farnice. Všechny protancoval, celý večer byl na parketě v jednom kuse. Jednou se také ples opozdil o 20 minut, naší vinou. Pospíchal jsem z Brna tak, že jsem minul odbočku na Břeclav. Jožka při zahájení vítal hosty i ze Slovenska, otáčel jsem se totiž až v Kútech. Humor veselí, stále pozitivní nálada. Když k něčemu došlo: „No a co včil?“ odlehčil vzniklou situaci.

Vždycky jsem cítil a cítím, jak celé rodině fandil. Celý život. A stále fandí...

Jožko, díky.

Jirka Kaláb

O svaté Zdislavě

Zdislava se narodila někdy kolem roku 1220 v Křižanově poblíž Velkého Meziříčí jako prvorozená dcera Přibyslava z Křižanova, královského purkrabího v Brně a na hradě Veveří, a paní Sibylly, dvorní dámy královny Kunhuty. Zdislava měla od mládí sklon k duchovnímu životu. Podle starobylé zbožné legendy měla jako dítě odejít ze svého křižanovského domova do kadoleckých kopců a po vzoru dávných poustevníků zde chtěla vést svatý život. Jejím poustevnickému životu zabránili rodiče dříve, než mohl vůbec začít, protože pro mladé děvče ve zdejší přírodě nebylo vůbec bezpečno.

Když Zdislava dospívala, její rodiče usoudili, že by měla žít v manželství, a proto ji v mladičském věku (bylo jí asi

17 let) provdali za Havla z Markvartic. S ním se Zdislava přestěhovala na jeho hrad Lemberk u Jablonného v Podještědí. V manželství Havla a Zdislavy se narodily čtyři děti: Havel, Jaroslav, Markéta a Zdislav.

Manžel Zdislavy Havel působil ve službách krále Václava I. a v duchu tehdejší doby byl rytířem. To znamená, že byl nejen bojovníkem, ale i svědomitým ochráncem zájmů svého krále, na jehož straně stál věrně v době vzpoury mladého krále Přemysla Otakara, a to v době, kdy velká část šlechty od Václava I. odpadla. Smír mezi oběma králi zprostředkoval vedle královny sestry svaté Anežky do značné míry právě Havel z Lemberka. Proto si ho král Václav I. velmi oblíbil a často ho

pověřoval důležitými diplomatickými úkoly. Plnění těchto úkolů ho však často vzdalovalo od rodiny, někdy i na delší dobu. Přesto byl dobrým manželem. Své ženě projevoval nejen úctu a lásku, ale měl také plné pochopení pro dobročinné úsilí.

Zdislava jako hradní paní si vedla ve svém postavení velmi dobře. Zejména v době nepřítomnosti svého manžela musela mimo výchovy dětí řídit hradní hospodářství a starat se o své poddané, což zvláště v době občanské války mezi oběma králi a v době tatarských vpádů do Evropy nebylo jednoduché. Neúroda vyvolala bídu a hlad, války velký počet zbídačelých a zmrzačených lidí. Zdislava po vzoru svaté Anežky založila v Jablonném špitál pro chudé



a trvale jej hmotně podporovala a jeho chovance – špitálníky sama ošetřovala a léčila. Využívala k tomu svých získaných i vrozených léčitelských schopností. Podle legend křísila mrtvé, uzdravovala slepé a malomocné. V Dalimilově kronice čteme: „*Pět mrtvých boží mocí vzkřísila, mnoha slepým zrak vrátila, chromých a malomocných mnoho uzdravila a nad jinými ubohými veliké divy činila*“ (Dalimil 87, 5).

Poutníci, nemocní a potřební u ní vždy našli laskavé přijetí. Stejně jako svatá Anežka v Praze podporovala františkány, Zdislava se pravděpodobně seznámila s blahoslaveným Česlavem – polským dominikánem a se souhlasem svého manžela pozvala dominikány do Jablonného a do Turnova, kde pro ně založila kláštery a kostely. Stala se i laickou členkou dominikánského III. řádu.

Paní Zdislava se nedožila vysokého věku, zemřela pravděpodobně 1. ledna 1252 (uvádí se i 30. květen) na hradě Lemberku ve stáří asi 27 až 30 let. Byla pochována v kostele sv. Vavřince v Jablonném, kde její tělo dodnes odpočívá.

Zdislavin hrob se stal poutním místem, byl a je ve velké úctě věřících od její smrti dodnes. I dnes u jejího hrobu dochází k jevům, které lze přisoudit jako zásah této světice.

Jako zázrak nutný k svatořečení bylo uznáno lékařsky a vědecky nevysvětlitelné uzdravení, které se událo 19. 9. 1989 v Brně v nemocnici. Je popisován následovně: U hospitalizovaného MUDr. Straky, došlo ke klinické smrti

mozku v důsledku zástavy srdce a následně nulovému krevnímu tlaku. V čase tohoto stavu trvajících více než 3 hodiny se manželka, děti, vrchní sestra, farář a další modlili k blahoslavené Zdislavě, a byli vyslyšeni. Nastala obnova smyslové činnosti a všechny orgány začaly normálně fungovat. To je jen jeden z dnes již více než stovky zdokumentovaných případů připisovaných svatě Zdislavě z Hradu Lemberka.

Zdislavin třičtvrtě tisíciletí trvajícím kultu dobrotelky, manželky, matky a paní svatého života, potvrdil roku 1907 v Římě papež Pius X., když ji zařadil mezi blahoslavené. V roce 1947 zahájil litoměřický biskup – pozdější kardinál Štěpán Trochta diecézní proces svatořečení. Za svatou prohlásil Zdislavu papež Jan Pavel II. dne 21. 5. 1995 v Olomouci.

Ze stránek farnosti Křižanov a z článku Radka Tomáška *Česká světice, která je již 760 let významnou patronkou naší země (Obzor, Národní geografický e-magazín)* vybrala Marta Kalábová.

Pěší pout' ke sv. Zdislavě z Křižanova do Jablonného v Podještědí

10. – 18. července 2020

Cíl velké pěší poutě byl domluven již při pěší pouti ke sv. Anežce do Prahy v létě 2019. Přes zimu se zhruba rozplánovaly denní úseky, aby se mohly předběžně domluvit noclehy. Tak nějak samozřejmě jsme s poutí počítali... Po vypuknutí pandemie koronaviru bylo všechno trochu jinak, museli jsme hledat nové způsoby práce, setkávání s Bohem i lidmi, velký otazník visel nad pěší poutí. I když se bezpečnostní opatření postupně rozvolňovala, bylo třeba znovu ověřit možnost ubytování. Až zhruba v polovině června bylo rozhodnuto – pěší pout' BUDE!!!

Vzhledem ke vzdálenosti, kterou jsme schopni ujit za týden, jsme na pout' ke sv. Zdislavě nevycházeli z Blažovic, ale z místa jejího pravděpodobného narození – z Křižanova.

V pátek 10. července byla v Blažovicích mše sv. netradičně již v 16 hodin, při níž jsme dostali od o. Davida požehnání na cestu. Po naložení zava-

zadel do doprovodného vozidla a startovacím focením jsme se přesunuli na nádraží a odtud v 17.50 přešli do Židenic, odkud nám měl navazovat spoj na Křižanov. Nebyli jsme ještě všichni pohromadě a chtěli jsme jet rychlíkem v 18.20, takže jsme si nechali ujet osobák. Vzápětí nádražní rozhlas ohlásil zpoždění rychlíku Vysočina cca o 40 minut. Abychom nezháleli, vytáhla

Jana Bártková noty a počali jsme secvičovat zpěvy ke sv. Zdislavě, čímž jsme si získali pozornost okolostojících cestujících... Občas do našich zpěvů zasáhl opět rozhlas, který upřesňoval zpoždění různých vlaků. Asi v 19 hodin jsme nasedli do rychlíku Vysočina a ujížděli směrem Křižanov. Po osmé večerní hodině jsme po vystoupení z vlaku na křižanovském nádraží putovali





do Křižanova vzdáleného asi 3 km. Kromě ubytování na faře nám místní duchovní správce P. Václav Hejč umožnil rovněž krátkou prohlídku kostela a podal základní informace o vztahu sv. Zdislavy ke Křižanovu. Zbyla chvilka času i na neformální poklábosení a trochu zpěvu. Bylo ale třeba jít spát (cca 22.30 hod.), pout' teprve začíná.

Sobota 11. 7. 2020

Po ranních chválách, mši sv. a následné snídani jsme v 9 hodin vyrazili na první pěší úsek. Celý den přšelo, takže jsme putovali v pláštěnkách – mokří zvenku i zevnitř, navíc bylo docela chladno. Kvůli mokru bylo třeba trochu pozměnit trasu a více putovat po silnici. Šli jsme přes Vídeň a Bory, kde jsme v průchodu u kostela posváčili a taky si užili průvanu. Pokračovali jsme dále po silnici přes Radostín nad Oslavou, kde jsme nocovali v roce 2016 při své pouti do Slavkovic. I letos se nám přišla vhod možnost se občerstvit ve dvoře místní fary. Bylo tam sucho a teplo. Pokračujeme ale dál přes Sazomín, kde jsme krátce pozdravili Pepovu babičku, a dále přes Vatín až do Žďáru nad Sázavou. Zde nás čekali Pepovi rodiče a dvě mladší sestry a hlavně P. Vladimír Záleský, který nám umožnil ubytování ve zdejším klášteře. K večeři jsme měli fazolovou polévku a buchty od místních farníků. Po večerních chválách a krátké prohlídce klášterního kostela jsme uléhali k zasluženému odpočinku po desáté večerní.

Neděle 12. 7. 2020

Budíček v 6. 30, ranní chvály, mše sv., snídane a odchod v 9 hodin po silnici přes Vojnův Městec a Krucemburk (zmrzlina) do Žďárce nad Doubravou. Na část dnešní cesty se k nám přidal i o. Josef, který za námi přijel mezi ranní a večerní mši sv. z Tišnova. Ze Žďárce pokračujeme po turistické cestě přes obce Sloupno, Spálava a Modletín, a pak částečně po turistických značkách a částečně po silnici až na Hoješín u vodní nádrže Seč, kde nás kromě dvou školských sester sv. Františka čekala i Markéta Kindlová (dříve Nohelová) s dcerou Anežkou. Sestra Tereška nás seznámila stručně s historií řádu



včetně významné postavy tohoto řádu v minulém století – Elišky Pretschnerové, u níž byl zahájen v roce 2001 proces blahorečení. Dnešní úsek byl nejdelší, navíc byla neděle, takže jsme k večeři měli pórkovou polévku, brambory a pečínku, nakládané okurky, zelí, papriky. Dokonce jsme tuto noc někteří spali na posteli!

Pondělí 13. 7. 2020

Ráno mše sv. s ranními chválami na louce u zámečku, na kterém probíhá rozsáhlá rekonstrukce. Odchod v 9.20. Putujeme přes Železné hory kolem Kubíkových dubů, kudy nás zkušeně vede „místní“ nová spolupoutnice Markéta. Krátký odpočinek v Třemošnici, v Březince se loučíme s Markétou a Anežkou, které už nás opouštějí a vracejí se na kole domů do nedalekých Slavkovic. Dále putujeme už výhradně po asfaltu až do Přelouče (příchod v 18.15). Večeři jsme uvařili na faře (čočková polévka, sekaná, brambory), přenocovali jsme v sále místní Orlovný. Večerní chvály a nověna v kostele sv. Jakuba staršího. Našlapování některých poutníků již připomíná houpavý pohyb tučňáků.

Úterý 14. 7. 2020

Ranní chvály a mše sv. ve standartní čas (6.45), pak snídane na faře a odchod opět v 9 hodin. Překročili jsme Labe a dále putovali po červené značce za krásného počasí, dále už po silnici, svačina kolem půl dvanácté, někteří se stačili vykoupat ve Strašovském rybníku. Putujeme dál po silnici za úmorného vedra, pokračujeme dálnici Praha–Hradec Králové a obcházíme Chlumec nad Cidlinou. Kolem půl druhé se od nás odpojil Petr, který

si z poutě odskočil domů na promoci svého nejmladšího syna Jirky. Nás zbývající poutníky čekal další odpočinek ve 14.30 v Převýšově u sběrného dvora, o. Jan šel chvíli s námi, ale pak se pro jistotu vrátil k doprovodnému vozidlu. Od o. Jana jsme dostali echo, že mají v Běrunicích automat na vodu a na sodovku, většinou jsme však nevydrželi a stavili se na pivo v místní hospodě, která byla asi o půl kilometru blíž. Další úsek cesty jsme absolvovali po silnici, poslední úsek jsme přešli na zarostlou a již neužívanou polňačku, ušetřili jsme si tak nohy od asfaltu, ale zato jsme byli došlehaní od tvrdé trávy. V Městci Králové nás čekal místní duchovní správce – Polák o. Richard – z Kongregace Misionářů Svaté Rodiny. Z jeho slov – modlitba by měla být z 80 % děkonná a z 20 % prosebná. K večeři byla naplánována čočková polévka, rajská omáčka, zbytek sekané a masa, těstoviny. Na faře však byla k dispozici jedna plotýnka (zcela postačující pro samotného pana faráře ale ne pro dvacet poutníků). Nastupuje plán B – vlastní přenosný plynový vařič. Jedli jsme venku na dvoře – takřka slavnostní tabule. Pozdě večer se k nám připojil další blažovický poutník Jirka Hloušek. Nešpory a nověnu jsme se pomodlili přímo na faře – v kapli s Nejsvětější svátostí. Místo a chvíle pro ztišení, modlitbu, zpěv. Bohu díky, že zde můžeme být.

Středa 15. 7. 2020

Ranní chvály a mše sv. v místním kostele sv. Markéty, po snídani odchod z Městce Králové, putujeme různorodým terénem – kolem rybníků přes osadu Poušť a dále kolem Jakubského



a Pustého rybníku. Je teplo a vlhko a komáři a jiná havěť úporně útočí. Zcela stylově tedy pokračujeme Komárovskou cestou ke Komárovskému rybníku. Kolem druhé jsme si dopřáli přestávku na okraji Rozdálovic, někteří si odskočili na pívko do blízké čerpací stanice. Někde poblíž je další rybník, ve kterém jsme se původně chtěli vykoupat, ale komu by se chtělo přidávat další kilometr... a navíc se zatahuje, podle předpovědi začne do tří hodin pršet. Po krátkém odpočinku tedy pokračujeme dál po turistické cestě kolem Bučického rybníku a pak už jen po silnici přes Křesice a Psinice. Na faru v Libáni přicházíme s prvními kapkami deště. Kostel sv. Ducha, fara s dvorkem z předminulého století, částečně rekonstruovaná, duchovní správce o. Augustin (Slovák) zde působí již 25 let. Vyzývá nás k tomu, abychom se více radovali... Poté, co Renata ošetřila všechny pajdající a opuchlé, uléháme ve farní kuchyni i s okřídlenými mravenci, kteří se tam ve velkém počtu vyrojili pozdě večer, ale naštěstí se do rána zase někam vytratili.

Čtvrtek 16. 7. 2020

Po ranních chválách a mši sv. odcházíme na náměstí dokoupit potraviny a po společné modlitbě Anděl Páně

odcházíme kolem 9 hodiny po zelené turistické značce přes Peklo, Skuřinu a Mrkvovjed, dále přes Markvartice (zahradníci znají zdejší „školkou“ pro různorodé traviny) až do Sobotky (brány Českého ráje). Na zdejším náměstí se kromě svačiny znovu setkáváme s naším spolupoutníkem Petrem (I.), kterého do Sobotky přivezl autem jeho syn Petr (II.) dožívající se přesně ten den 30 roků, zanechav doma u maminky malého Petříka III. (*8. 7. 2020). Dále pokračujeme po krátkém silničním úseku přímo do Českého ráje, na obzoru vidíme Sněžku i zříceninu Trosky. Míjíme hrad Kost, v Nové Vsi odpočíváme, někteří se koupají v dalším Komárovském rybníku. Pokračujeme dále po zelené až ke zřícenině Valečov, při sestupu v dálce vidíme Bezděz. Do Mnichova Hradiště přicházíme v 18. 30 hod, čeká tu na nás výborná polévka od místních farníků, takže stačí jen rychle uvařit lečo. Večeřeli jsme ve zrekonstruované stodole, kam nás přišel přivítat sympatický duchovní správce. Chlapi kolem něho okamžitě vytvořili diskusní kolečko, takže některým večere vystydla... Následně jsme se ještě přesunuli do kostela ke společným večerním chválám a novéně. Do spacáků zalézáme tradičně ve 22. 30 hod.

Pátek 17. 7. 2020

Ranní chvály v 6 hodin v místním kostele, mše sv., snídaně, odchod v 8 hodin. Míjíme Klášter Hradiště nad Jizerou s pivovarem (naštěstí má podniková prodejna otevřeno až od půl desáté), svačime kolem desáté v Mukařově, pak musíme překonat část bývalého vojenského území Ralsko – oboru Židlov. To byl velký zážitek, naštěstí jsme se nepotkali s místními obyvateli dle naučné tabule – m. j. zubrem evropským. Cesta tímto územím trvala skoro pět hodin, železnou bránu zpět do civilního prostředí jsme museli přelézt, což byla pro mnohé z nás zkouška odvahy a fyzické zdatnosti. Pokračujeme dále po silnici až k Hamerskému rybníku, kde se setkáváme s doprovodným vozidlem a chvíli odpočíváme – někteří se koupají v rybníku, jiní nabírají sil u piva či kávy. Čeká nás posledních asi 12 km – po silnici, pak chvíli polem a závěru opět po silnici, a to dosti frekventované. Před bazilikou sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí přicházíme se zpěvem a moravským praporem v 19 hodin. Bohu díky!

Je tak akorát čas, bazilika se zavírá, naštěstí je všechno dobře domluveno, ujímá se nás o. Pavel Mayer, ukazuje nám místo ubytování a domlouváme další program. O. Mayerovi se přiznáváme či spíš chlubíme, že jsme příbuzní Vojtěšky Mazákové z Blažovic – autorky knížky o sv. Zdislavě Paní z Lemberka, kterou otcové dominikáni v letošním roce znovu vydali. Po poslední večeři, při které se tradičně podávají nudle s mákem, jsme měli stručnou komentovanou prohlídku baziliky i podzemí s hrobem sv. Zdislavy. Je to velká milost být zde. Okamžik ztišení, díky, chval, proseb. Svatá Zdislavo, oroduj za nás a za naše rodiny.

Po skončení prohlídky máme ještě v presbytáři večerní chvály a krátkou adoraci, možnost být v kostele jsme měli až do rána.

Sobota 18. 7. 2020

Ranní chvály v bazilice v 6.45 hod. potom snídaně, rychlé rozloučení s našimi hostiteli a v podstatě i mezi sebou. Ještě krátká procházka ke Zdislavíně studánce, na hrad Lemberk už to nevyšlo. Před 11 hodinou přicházíme





další poutníci, kteří přijeli autobusem ať už z našich farností nebo z Koclířova na tradiční Pout' nemocných. Při mši svaté v 11 hodin, kterou sloužil pan biskup Jan Vokál, byla udělována Svátost nemocných. Po mši sv. zase rychlé pozdravení s dalšími poutníky, prohlídka kláštera, příprava na zpáteční cestu poutníků – kolařů a velká touha zbrzdit ty fofry... a aspoň něco z toho, co jsme po cestě natrénovali, si ještě v kostele zazpívat...

Svatá Zdislavo, oroduj za nás a naše rodiny!

Pěší pout' ke svaté Zdislavě z Křižanova do Jablonného v Podještědí

v roce 2020 – roce 800. výročí jejího narození - vykonali:

P. Jan Nekuda, děkan hustopečský, Barbora a Bořivoj Švehlovi z Mokré-Horákovy (farnost Tvarožná), Petr Kachel a Marie Diehlová (diecéze Olomoucká), Pavel Foestr a Michal Vošmera z Brna, Josef Řetický (Žďár nad Sázavou, t. č. Brno), Jaroslava Nešporová (z Blažovic či Ostopovic) a ostatní poutníci z Blažovic - Jana a Ctibor Bártekovi, Vladimír Kuklínek, Petr Pleva, Renata Mazálová, Anežka Kalábová, Tamara Kalábová, Jiří Boček, Jiří Hloušek, Marta a Tomáš Řičánekovi.

Kromě již zmiňovaných ranních

a večerních chval a mše svaté jsme se denně cestou modlili Anděl Páně, růženec a Korunku k Božímu milosrdenství. Po nešporách jsme si v rámci novénky ke sv. Zdislavě četli katecheze svatého otce Františka se zaměřením na manželství a rodinu a modlili se litanie ke sv. Zdislavě.

Díky Bohu, že jsme mohli vykonat tuto pout', o. Janovi za duchovní i motorové doprovázení, Borkovi a Báře Švehlovým za zapůjčení doprovodného vozidla, Bártekům za hudební doprovod a všem ostatním za prima společenství.

Marta Řičánková

Od sv. Zdislavy zpátky domů na kole

Z pěší pouti do Jablonného v Podještědí se opět vracíme domů na kole. Sestava obvyklá, tedy Ctibor Bártek jako hlavní navigátor, Petr Pleva, Jiří Pleva a já. Jirka díky své vlastní promoci s námi neputoval, ale dohlédl na dovoz našich kol z Blažovic.

Plánujeme vyrazit po závěrečné mši svaté v 14 hod., čeká nás cca 75 km do Libáně, kde máme domluvený nocleh. Program závěrečného dopoledne (rozloučení poutníků při snídani, procházka ke studánce sv. Zdislavy, příjezd autobusových poutníků, závěrečná mše svatá, vyzvednutí kol, loučení) je nečekaně časově náročný, a tak jsme rádi, že vyrážíme v 14:15 hod. Ani ne po pěti minutách jízdy, ještě ve městě, Ctiborovi odpadává z jeho zánovního kola nosič i s nákladem. Všichni se na chvíli měníme v cyklomechaniky, ale ve 14:30 již doopravdy pomalu opouštíme 12% stoupáním Jablonné. Pokračujeme přes Mimoň, bývalý vojenský prostor a Mukařov do Kláštera Hradiště. Dáváme pivo ve skalní pivovarské hospodě. Pro obsluhu nejsme zajímaví, a tak raději rychle odjíždíme na Mnichovo Hradiště a Dolní Bousov. Tam se začíná mračit a chystá se na bouřku. Útočiště nacházíme v čekárně ve Vlčím poli. Svižná letní bouřka nás zdržuje asi hodinu, absolvujeme největší dnešní stoupání na Zelenec-kou Lhotu, občerstvujeme se pivem v místní restauraci a sjíždíme do Libáně. Místní pan farář, otec Augus-

tin nás očekává a k večeři nás uctívá výborným uzeným masem. Po večeři vykládáme o všem možném, místy se debata mění v monolog zážitků o. Augustina. Po nešporách a hygieně jdeme spát půl hodiny před půlnocí.

Probouzíme se tak, abychom do 8 hod. společně s o. Augustinem opustili faru. Před tím nás čeká ale vydatná snídaně v podobě pečinky – což se nedalo odmítnout. Přibalujeme v pátek zapomenuté věci – já hole své ženy, Ctibor ručník (ten ještě netuší, že ho nechá opět viset na šňůře u sestřiček na Hoješíně). Chceme stihnout nedělní mši sv. v Chlumci nad Cidlinou, ale nakonec se jeví rozumnější chvíli počkat v Kopidlně na 9 hod. Po mši sv. odjíždíme do Chlumce nad Cidlinou, obědváme a ve 13:30 odjíždíme. A zase začíná bouřit. V Újezdě se preventivně schováváme do čekárny a očekáváme další vývoj situace. Odjíždíme cca za půl hodiny a udělali jsme dobře, protože až do Přelouče jedeme v mokru po dešti. Dále projíždíme přes Lipoltice, Turkovice, Březinku, Slavkovice a Jetonice do Podhradí. Krajina se začíná vlnit – vjeli jsme do Železných hor... Jako vrchol dne nás čeká dlouhé táhlé stoupání do Seče. Odměnou je nám pivo, a hlavně setkání s rodinou Markéty a Michala Kindlových. Ctibor totiž zkouší telefonovat, kde jsou a máme štěstí, protože zrovna končí koupání na přehradě. Milé setkání končí, loučíme se, sjíždíme na večeři

k Sečské přehradě a hlásíme se na další domluvený nocleh u sestřiček na Hoješíně. Ochotně nás přijímají, můžeme se osprchovat, spíme v chatce jako o pouti. Jsme pozváni na pondělní mši sv. v 7 hod.

V pondělí po mši sv. vyrážíme v 8.15 hod. přes Klokočov, Rušinov, Modletín do Dolního Bradla. Pomalu se odchylujeme od trati pěší pouti a začíná nekonečná série ostrých stoupání a sjezdů. Do Trhové Kamenice projíždíme přes staveniště opravy silnice, překonáváme tři rozestavěné mosty (pokaždé se objeví někdo, kdo v pravý čas nezištně poradí, jak pokračovat dál). Projíždíme Hlinsko a Herálec, vjíždíme do Kadova, kde si dáváme oběd a máme v zádech opět bouřku. Vyrážíme do posledního nekonečného stoupání. Potom projíždíme kolem nejvyššího bodu blízko Devíti skal a dohání nás bouře. Přechkáváme – jak jinak – do třetice všeho dobrého v čekárně u Kolonie Marie. Než se vyprší, odpočíváme a následuje sjezd do Lísku a do Bystřice nad Pernštejnem. Po krátkém odpočinku vyrážíme v 16 hodin. Ve Věchnově je pro nás připraven úkryt v čekárně před další bouřkou. Po krátké přepršce ujíždíme do Býšovce – těšíme se na dlouhý sjezd do Nedvědice a příjemnou cestu do Tišnova. Ctibor odhaduje, že jsme v časové tísní – v Tišnově máme být v 18.30 hod., proto vyráží napřed. Nakonec se setkáváme všichni ještě před půl sedmou v Předklášteří i s panem



kaplanem, který nás uvedl na tišnovskou faru. Máme možnost se opět osprchovat, jdeme na večeri a spát.

V úterý ráno nás opět budí bouřka. Vypadá to, že celé dopoledne prší, a tak jsme připraveni jet i v dešti. Spíme do 8 hodin, do devíti se balíme, snídáme a... přestává pršet. Volíme cestu přes Drásov, Malhostovice do Kuřimi. Z Kuřimi přetrpíme pár kilometrů

po hlavní silnici do České. Následuje nečekaně příjemný a bezproblémový úsek cesty přes celé Brno. Jedeme přes Řečkovice, Královo Pole, ulicí Staňkovou, Drobného, Francouzskou, Cejl a cyklostezkou podél Svitavy. V jedenáct hodin máme nečekaně mnoho času. Rozhodli jsme se (hlavně kvůli Jirkovi), že si uděláme obědovou zastávku do pivovaru v Sokolnicích. Po obědě

přes Kobylnice, Ponětovice a Jiřkovice přijíždíme s pomocí Boží kolem čtvrté odpoledne domů.

Je třeba poděkovat všem dobrodincům, kteří nám poskytli ubytování, radu a našim rodinám, které nám umožnily si pěší pout' protáhnout o další krásné čtyři dny.

Tomáš Řičánek

Za Zdislavou autobusem

V sobotu 18. července 2020 jsme se jako každoročně vydali za pěšími poutníky. Za svítání jsme nasedli do autobusu, kde již seděli tvaroženští farníci. Jako vždy milé setkání. Cesta po dálnici směr Praha při modlitbě růžence rychle ubíhala. Jihomoravské nížiny vystřídaly lesy Vysočiny. Nešlo si nevšimnout toho množství uschlých smrčků... Pak už Praha a směr Liberec. Ke konci cesty jsme se kochali pohledem na Ještěd téměř ze všech stran. Do cíle, tedy do Jablonného v Podještědí, jsme dorazili právě včas, abychom stihli mši svatou. Slavnostní, s biskupem a otcem Dokládalem.

Po mši svaté jsme měli domluvenou prohlídku hrobky s ostatky svaté Zdislavy a výstavu v přilehlém klášteře.

U oltáře s lebkou svaté Zdislavy jsme do knihy zapsali prosby o uzdravení našich blízkých (i vzdálených), protože Zdislava neuzdravovala jen za svého života, ale uzdravuje i po několika staletích. A protože sama byla matkou čtyř dětí, a je patronkou rodin, poprosili jsme ji za ochranu pro naše rodiny. Pěší poutníci pak zazpívali písně ke Zdislavě, které po celou dobu putování nacvičovali...

Rozloučili jsme se s těmi, kteří odjížděli domů na kole, případně auty, a větší část lidí z autobusu se ještě vydala k zázračné studánce paní Zdislavy. A pak už rychle domů. Cesta byla daleká...

Marta Kalábová

Proč právě Papežská misijní díla

Misijních organizací je v České republice mnoho. Tvrdí o sobě, že jsou misijní, ale prvoplánově misijní nejsou. Daly by se spíše označit za charitativní, nebo humanitární. Papežská misijní díla jsou oficiálním vyslancem katolické církve a záštitu nad nimi převzal samotný Svatý otec. Papežská misijní díla nejsou pouze humanitární organizací zprostředkovávající pomoc v chudých zemích, ale dominuje v nich misionářský prvek „Přinášení živého Krista“ lidem, kteří o něm dosud neslyšeli. Významnou činností je podpora kněžských seminářů a řeholních domů. Po přírodních katastrofách jsou to právě kněží a řeholníci, kteří zůstávají s trpícími, když už nikdo jiný s nimi nezůstane, a jsou útočištěm naděje, útěchy a jistoty. Skrze jejich působení mohou lidé zahlédnout záblesk Boží lásky k člověku. Právě v Africe, Asii, Latinské Americe a Oceánii sice bývají semináře přeplněné, ale vzhledem k množství práce je počet nových kněží stále nedostačující. Stává se, že jeden kněz s pomocníkem spravuje území o rozloze odpovídající v Evro-

pě celé diecézi. Projekty Papežských misijních děl se snaží s touto situací počítat. Řeší problémy přímo v místě, kde vznikají a díky aktivnímu zapojení příjemců podpory, kteří v dané oblasti působí trvale, je dovést do zdárného konce. Díky těmto místním partnerům se dostává pomoci do nejdlejších misijních území, a to jak dětem, tak dospělým. Je klíčové, aby děti nejen neměly hlad a netrpěli nemocemi, ale aby rovněž byly vzdělané a křesťansky formované, respektive aby uměly myslet na druhé a s důvěrou se obracely k Bohu i člověku. Nezbytnou složkou působení Papežských misijních děl představuje modlitba. Tady dochází k propojení a vytváření modlitebních mostů mezi zeměmi i celými kontinenty. Náléhavost a důležitost každé pomoci ukazují slova oblátského misionáře P. Pauluse Khana z Pakistánu: „Chudí lidé nemají žádné úspory, což pro ně v krizových situacích znamená, že nemají peníze ani na jídlo. Jsou proto zcela závislí na pomoci církve. Navíc je tu silná diskriminace, kdy zejména křesťané jsou velmi zne-

výhodňováni. Proto nevím, jak dostatečně vyjádřit naši vděčnost. Jen díky vaší pomoci jsme mohli rozvést jídlo do 370 rodin ve farnosti sv. Lukáše. Vaše pomoc zachránila také 27 rodin z farnosti sv. Pia, které byly ve velmi zoufalém stavu. Stále se za vás modlím. Bůh vám žehnej!“

V naší farnosti jsme i přes nepříznivou situaci za rok 2020 zaslali na Papežská misijní díla 40 400 Kč. Děkujeme všem dárcům za podporu finanční, věcnou i duchovní. Omlouvám se za kalendáře na rok 2020, které nedopatřením přišly z nakladatelství a já si toho nevšimla. Bohužel se mi jich podařilo vypátrat jen pár. V době kdy píše tento článek se chystá další tvrdší opatření proti šíření covidu-19. Vaše příspěvky na podporu misíí stále pomáhají tam, kde na tom lidé jsou hůř než my. Proto jsem rozhodnutá uskutečnit na květnou neděli Misijní jarmark. Přesné informace budou na stránkách naší farnosti. Ještě jednou všem děkuji za pomoc, vyprošuji hojnost Božího požehnání a ochrany.

Zuzka Hrnčiarová



Monsignor Vnislav Fruvirt

V 97 letech zemřel na sklonku října v nemocnici v Novém Městě na Moravě mons. Vnislav Fruvirt, druhý nejstarší kněz brněnské diecéze a pamětník komunistické perzekuce. Po vysvěcení v roce 1947 do května 1952 působil ve Tvarožné. Tedy i v Blažovicích.

Životní příběh P. Vnislava Fruvirta spolu s audionahrávkami jeho vlastního vyprávění jsou k dispozici v databázi Paměti národa.

Zaujala nás diplomová práce Michala Kupského z roku 2012, která se věnuje P. Vnislavu Fruvirtovi, zaznamenaná v databázi Paměti národa, kterou vám přinášíme.

Čekali jsme, že ten režim brzy skončí, a ono to neskončilo

narodil se 11. července 1923 v Příbrami na Moravě u Zastávky u Brna

- v roce 1947 byl vysvěcen na kněze a odešel do Tvarožné
- v roce 1952 byl přeložen do Mašovic a povolán na vojnu
- v roce 1953 byl zatčen za protistátní činnost
- v roce 1960 byl v rámci amnestie propuštěn po sedmi a půl letech vězení
- v roce 1966 se vrátil do duchovní správy
- v roce 1986 byl jmenován soudcem církevního soudu
- v roce 2010 byl jmenován Kaplánem Jeho Svatosti

Vnislav Fruvirt je pamětníkem těch největších komunistických perzekucí. V zinscenovaném procesu byl odsouzen na mnoho let vězení. Prošel několik věznic a na svobodu se dostal až díky rozsáhlé amnestii v roce 1960. Ještě několik let ale nemohl sloužit jako kněz. Po tatínkovi zdědil optimistický pohled na život, a tak se na svůj životní příběh dívá s humorem a nadhledem.

Dětství a studia

Vnislav Fruvirt se narodil 11. července 1923 v obci Příbram na Moravě u Zastávky u Brna. Maminka byla v domácnosti a chodila pomáhat do lesa, tatínek byl vyučený slévač. „*Tatka byl muzikantem, šéfem dechovky. Mám v sobě muziku, hodně jsem se věnoval hraní na housle.*“ Otec zemřel, když mu bylo sedm let. „*V úterý onemocněl a v neděli byl pohřeb. Sklízeli jsme obilí, tatka pomáhal a onemocněl. Lékař to pokládal za nachlazení, ale v sobotu se stav hodně zhoršil. Než dědeček přivezl*



lékaře, tatínek už byl mrtvý.“ Maminka se již nikdy neprovdala a pamětník zůstal bez sourozenců. „*Okolí bylo hodně rudý, mamka byla jediná, která zůstala a chodila do kostela. Ostatní byli často komunisti, ale byli to poctiví chlapi a poctivě dřeli a věřili, že jim komunismus něco přinese.*“

V šesti letech se nastupovalo na obecnou školu a po pěti letech na střední. Vnislav Fruvirt odešel do Brna na klasické gymnázium, kam chodili chlapi na doporučení kněží. První ročník ho do města doprovázela maminka, od druhého ročníku už mohl bydlet v chlapeckém semináři Petrinum v Brně. Na gymnázium nastoupil v roce 1935 a maturoval po osmi letech, na jaře 1942.

Na cestě ke kněžství

Válku prožil pamětník v Brně. Vzpomíná si na první nálet: „*Zemřel jeden náš bohoslovec a my jsme byli na pohřbu v Králově Poli, a právě ten den byl ten nálet na Brno. Do města jsme se vraceli až večer. Dojeli jsme jenom na náměstí u kostela sv. Tomáše a dál jsme*

museli jít pak pěšky. Pak druhý den jsme zjistili, že tam byl nápis, časovaná bomba! V deset hodin dopoledne to bouchlo.“

Po maturitě se Vnislav Fruvirt vydal na teologické učiliště a spolu s ním kamarád Rudolf Pazourek z Popovic. „*Byli jsme jak dvojčata, chodili jsme spolu i na gymnázium.*“ Biskupský alumnát v Brně, na který chlapi nastoupili, byl kněžský seminář brněnské diecéze v Antonínské ulici. „*Měli jsme pět let studia a pak jsme byli svěceni na podjáhnny, jáhnny a kněze v jednom roce. Hned jsme šli do duchovní správy jako kaplani. Teď to mají složitější, mají nultý ročník, pět let teologii, rok jsou jáhnny a pak teprve svěcení na kněze.*“ Pamětník studium dokončil v roce 1947 a jeho primice se účastnila celá obec Příbram.

Tvarožná u Brna

První místo kněžského působení byla Tvarožná u Brna. Nastoupil jako kaplan. „*Jak už to tak bývá, mladý člověk, když začíná působení na novém místě, je plný ideálů a elánu. Má mnoho nápadů, jak pracovat, a snaží se je uskutečňovat. Svoji novou práci začal P. Vnislav velmi aktivně, nezalekl se nastavených konvencí, ale přes všechny zvyklosti začal mezi lidmi působit. Získal si tím značnou oblibu a vážnost jak u mladých, tak u dospělých. Protože je veselý povahy, rád se s lidmi setkával při různých příležitostech. Například se nebál jít čas od času navštívit místní restauraci, hrát s mládeží fotbal (což v té době nebylo u kněží zcela obvyklé) a podobně. P. Fruvirt s mládeží pracoval velmi rád. Nejen díky svému mládí, ale také kvůli nápaditosti, s jakou vedl setkání dospívajících, byl mezi těmito lidmi často vyhledáván.*“*

Ve farnosti byly zavedeny besedy s mládeží, společenství. Pamětník sloužil v Tvarožné, ale také v Blažovicích, Rapoticích, Zakřanech, Mokré a Horákově. V padesátých letech začaly procesy s kněžími a uvězněn byl farář z Tvarožné, P. Václav Kosina. „*Informace o zatýkání jsme měli z novin a taky z děkanských setkání. Býval tam*



obyčejně i tajemník, aby poslouchal, tak se muselo mluvit jinak.“ Ve farnosti působil do roku 1952. V květnu 1952 byl přeložen do Mašovic u Znojma

Vojna a zatčení

V květnu 1952 odjel do pohraničí a hned v září šel na vojnu. Za první republiky kněží na vojnu nechodili, protože byli nepostradatelní v duchovní správě. „Až v roce 1952 pan ministr Čepička rozhodl, že ročníky 1923 a mladší půjdou na dvě léta do prezenční služby. Byl jsem odveden do Uherského Hradiště.“

Na vojnu Vnislav Fruvirt nastoupil začátkem listopadu a po dvou měsících, v lednu 1953, přišlo zatčení. „Když mě přišli zatýkat, přišel nějaký z Hradiště od estébáků. No, a tak jak ten se choval... Já jsem přesvědčen, že ten Grebeníček byl pěkný lotr, tam byli asi všichni takhle vedení k zesměšňování.“ Pamětníka odvezli na vyšetřovací stanici v Brně, do ulice Příční. Po vyšetření dostal spisy prokurátor a zpracovával obžaloby. Na soud čekal kněz ve Znojmě na samotce.

Odsouzen za velezradu

„Mě tam převázeli přesně v den, kdy zemřel Stalin. Do začátku srpna jsem tam byl, pak mě převezli na Cejl. Soud byl na krajském soudu, na Cejlu jsem byl vězněn, to už byly nachystané rozsudky. Já jsem byl odsouzen za velezradu.“

K obci Tvarožná byla připojena obec Mokrý-Horákov, kam pamětník dojížděl učit náboženství. Mezi výukami chodil na oběd k Musilovým. Jejich syn byl iniciátorem skupiny lidí, kteří roznášeli letáčky a v noci je komunistům lepili na dveře. „Na faře v Tvarožné byl cyklostyl, na kterém se rozmnožovaly dokumenty potřebné k fungování farnosti. Protože kluci chodili na faru poměrně často, nejen na setkání s Fruvirtem, ale také pomáhat, pohybovali se po budově skoro jako doma. Nebyl tedy problém použít cyklostyl a letáky rozmnožit. Jednalo se o kartu velikosti asi 10 x 7 cm, uprostřed nadepsanou heslem „SMRT KOMUNISMU“. Celkem skupina rozšířila pět druhů protistátních letáků s různě zaměřeným textem proti komunistické straně, proti aktivním členům KSČ, proti SNB atd.“

Pamětník byl původně označen jako zakladatel skupiny, ale protože nebyly důkazy, byl odsouzen jako duchovní vůdce a dostal nejnižší sazbu. „Dostal jsem deset let odnětí svobody, zabavení majetku a tisíc korun pokuty. Protože mi byl zabaven majetek a neměl jsem to z čeho zaplatit, přidali mi další dva měsíce.“

Šedm a půl roku ve věznicích

Odsouzen byl Vnislav Fruvirt v srpnu 1953. Kněží byli rozděleni podle délky rozsudku, pamětník se dostal do Mladé Boleslavi, kde bylo asi 180 kněží. Pak ho převezli do Valdic u Jičína, kde strávil půl roku na samotkách. Další rok byli vězni přeřazeni na oddělení, kde vykonávali různé práce – draní peří, lepení sáček či navlékání špendlíků. Kněží tajně sloužili ve vězení mše svaté. Pašovaly se tam rozinky, které když nabobtnaly ve vodě, mohly se použít jako „víno“. Jako hostie bylo pečivo. „Na pokoji, které původně byly samotky, jsme byli tři. Jediný majetek tam byl toaletní papír. Tam se nedalo ani procházet, okna byla někde nahoře.“

V roce 1956 pamětníka odveleli na práci v dole. Ve Svatoňovicích (Východočeské uhelné doly) strávil asi rok a čtvrt. „Pak jsem se vrátil zase do Valdic, kde začali z okolních závodů převádět výrobu, a tam jsem se vyučil brusičem skla. Vyráběli jsme cingrlátka na lustry. Já jsem brousil ty nejmenší hruštičky, třikrát osm dokola. Když jsem začínal, měl jsem prsty probroušené.“ Ve Valdicích byla dvě oddělení – laici a kněží. Civilové měli ranní, kněží a řeholníci odpolední.

Po Stalinově smrti se režim ve věznicích zmírňoval, fyzické tresty už nebyly tak kruté. „Staří pá-

nové dozorcí byli slušní, ale mladí byli nahecovaní, že jsme hrozní nepřátelé lidu, a byli kolikrát drsní a hrubí.“ Ve Valdicích, bývalém kartouzském klášteře, už byli vězni po dvanácti až patnácti na pokoji podle toho, kolik postelí „trojáků“ bylo v místnosti. Mezi spoluvězni byli Josef Zvěřina, Václav Renč, ale také P. František Ferda a P. František Procházka, se kterými pamětník ve vězení uzavřel životní přátelství. „Bývala i legrace. Jeden bachař se proslavil výrokem: „Vy si myslíte, že jsme blbí, ale my to víme.“

Když se střídali prezidenti, byla vyhlášena amnestie. „To byla taková troškařina, propustili pár zlodějíčků a ty, kterým zbývalo málo do konce trestu. Pak jim prý Západ začal otloukat o hlavu, že je tady hromada lidí zavřených pro nic za nic a na mnoho let.“ Prezident Antonín Novotný vyhlásil v roce 1960 rozsáhlou amnestii. Odcházelo tolik vězňů, že propouštění trvalo několik dní. „Já jsem byl až v té poslední vlně. Dostal jsem jízdenku do místa určení, domů do Příbrami.“

Život na svobodě

Na svobodu se Vnislav Fruvirt dostal v květnu 1960. „Maminka už mě čekala, vzpomínám si, že jsem přijel domů pozdě v noci.“ Do kněžské



Václav Kosina s Vnislavem Fruvirtem



služby se vrátit nemohl, neměl totiž státní souhlas. Přihlásil se do Dopravního podniku v Brně na místo průvodčího. „Na osobním jsem se přihlásil, odsouhlasili to a pak jsem čekal. A už byl v novinách článek o kurzu, a nic. Jel jsem na osobní a tam mi řekli: „Soudruhu Fruvirtu, když vy jste přišel z výkonu trestu...“ Když nám vyhlášoval ten prokurátor tu amnestii, tak nám to tam ve vězení maloval, že jdeme ke svému, a realita byla jiná.“ Pamětník nastoupil jako čistič výhybek. Po dvou letech si mohl udělat kurz a nastoupit jako řidič tramvaje. U Dopravního podniku jezdil do října 1966.

Zpátky do kněžské služby

„Dostal jsem dopis od kapitulního vikáře, že mám ihned rozvázat pracovní poměr v Dopravním podniku a nastoupit jako kněz na Starém Brně. Říkali této farnosti „odpalovací rampa pro panáčky z výroby.““ Když někde zemřel farář a uvolnilo se místo, tak kapitulní vikář vzal kaplana ze Starého Brna, dosadil ho tam a okamžitě zažádal o dalšího. Tímto způsobem dostávali státní souhlas další kněží. Poměrně brzy byl Vnislav Fruvirt přesunut na Petrov, pracoval jako účetní na brněnském biskupství a v listopadu 1967 byl jmenován vikářem dómu sv. Petra a Pavla v Brně, kde zůstal až do roku 1973.

V sídle brněnského biskupství nemohl zůstat déle, protože nebyl členem spolku Pacem in terris. „Tehdejší kapitulní vikář byl dobrý člověk, umluvil církevního tajemníka, že nemá nikoho na zaučení pro mladého úředníka, a tak mě přeložili do Brna-Bystřice a já jsem chodil dvakrát týdně nového

kněze učit.“ S úsměvem vzpomíná na církevní tajemníky, kteří chodili na fary a kontrolovali farní život.

Já myslím, že optimismus je člověku dán

V únoru 1986 ho kapitulní vikář Ludvík Horký jmenoval soudcem diecézního církevního soudu. „Většinou se řešilo manželství. Rozvedení žádali o prohlášení neplatnosti.“ U církevního soudu zasedal pamětník do vysokého věku a stále občas pomáhá řešit nějaký ten případ. Plné rehabilitace se dočkal až v roce 1991, z moci soudní. Při slavnostní bohoslužbě v katedrále sv. Petra a Pavla v pondělí 27. září 2010 předal brněnský biskup Vojtěch Cikrle osmi kněžím dekrety, jimiž je papež Benedikt XVI. jmenoval Kaplanem Jeho Svatosti s právem užívat před svým jménem čestný titul monsignore (Mons.). Mezi nimi byl i P. Vnislav.

Optimistický přístup k životu si Vnislav Fruvirt stále zachovává. Luští křížovky a rád vypráví vyluštěné vtipy. Podle aktuálních zdravotních možností je stále aktivní ve farnosti v Brně-Bystřici. Své vyprávění nechtěl uzavřít konkrétním vzkazem: „To je těžké, to je věc svědomí každého. Dnes má ty církevní věci k dispozici každý, rozhodnutí je otázka svědomí. Nemůžu diktovat. Každý má svobodnou vůli. Jak se každý rozhodne, záleží na něm.“

* KUPSKÝ, Michal. *Komunistická perzekuce katolické církve na Brněnsku*. Olomouc, 2012. Diplomová práce. Univerzita Palackého v Olomouci. Cyrilometodějská teologická fakulta. Katedra církevních dějin a dějin křesťanského umění. Vedoucí práce Tomáš Parma.

Vzpomínka na P. Fruvirta

Krátkou vzpomínku na veselého tvaroženského kaplana začnu od prvního faráře, kterého jen matně pamatuji, P. Antonína Straškráby, který nás také v Blažovicích učil náboženství, ale nevzpomínám, že by nás neposedná děcka nějak zvlášť zaujal. Zato P. Josef Soukup, který po P. Straškrábovi nastoupil byl pro nás velký Kamarád, organizátor her a soutěží. Vše, co nás přitahovalo k otci Soukupovi, nám pak chybělo u P. Václava Kosiny, a tak jsme s o to větším nadšením přijali nového kamaráda kaplana P. Vnislava Fruvirta, který po nějaké době převzal naši výuku náboženství (to už bylo v „měšťance“ ve Tvarožné) a po všech stránkách nahradil oblíbeného P. Soukupa.

Z živých vzpomínek uvedu dvě: To když se pan kaplan u nás chvíli pozdržel po mši svaté a chystal se na odvoz do Tvarožné (můj otec pravidelně přivázel a odvázel kněze starou Zetkou, která přečkala na špalcích celou válku), byl svědkem mého zápolení s houslemi, na které jsem chodil k sousedu kapelníkovi Klaškovi a bravurně mně předvedl na mých houslích, jak hrají na housle cikáni. Nebo druhá vzpomínka, jak pana kaplana provázelo před odjezdem několik členů kostelního výboru a otec naléval společnosti v kuchyni slivovici z placky s Pannou Marií (od hostýnské vody) a pan kaplan po menším zdráhání připustil: „Tož, aby se Panenka Maria neutopila!“ A když na něho přišla druhá runda: „Tak, aby Panence Marii nezabýly nohy!“

Jan Kašpařík

Pozdrav od otce Jiřího

Milí přátelé, sestry, bratři,
z povzdálí i z trvajících kontaktů sleduji dění u vás, vyprošuji vám požehnání do nové etapy s o. Pavlem a do pokračování stavby farního domu.

Jak již zřejmě víte, působím ve farním společenství Letovic a Rozhraní, tedy pendluji mezi Moravou a Čechami a spolupracuji i s kněžími olomoucké arcidiecéze. Jsem zde již rok a půl, ale vypadá to, že už druhé Velikonoce budeme slavit v domácích církvích, tedy v rodinách. Přesto však jsme i s Blažovicemi jednou světovou církví a těším se, že budeme tedy vlastně slavit Velikonoce i s vámi!

Jiří Brtník





Tvaroženští faráři

podle Gregor Wolny – Kirchliche topografie von Mähren, Brünn 1861

1360	Bocho
1388	Wenzel
1455	Johann
1559	Peter
1596	Paul Glockner
1596	Johann Smirhan
1597 – 1598	Kaspar Langnacht
1601	Mathias Rohan
1614	Wenzel Potius a P. Georg Elisäus Henike
1641	Mathias Pilz
1641 – 1645	Franz Frotscher
1645 – 1650	správa z kláštera Hradiště u Olomouce
1650	Daniel Kurek
1654	Ambros Grasmí
1658	Gregor Swana
1658	Wenzel Wanzala
1663	Fridrich Sedlecius
1665	Martin Bictius
1668 – 1672	Goderied Skupeny (Vilém)
1672 – 1679	Daniel Kurek
1679	Joseph Urtila
1683	Johann Tausch
1684	Johann Sas
1685	Wenzel Mančala (v inventárním popisu z r. 1804 – od r. 1694 do r. 1697)
1697 – 1702	Mathias Božek (v i. p Mathias Josephus)
1702 – 1711	Jakob Bosicky (v i. p Jakobus Wossiežsky)
1711 – 1724	Franz Gallus (v i. p Franciscus Kallus)
1724 – 1733	Anton Bopp (v i. p Antonius Bopp)
1733 – 1738	J. Johann Blassek (v i. p Joannes Antonius Plassek)
1738 – 1750	Franz Schuppler (v i. p Franciscus Schuppler)
1750 – 1787	Anton Ignacius Felix (v i. p z r. 1804 Antonius,

	*1709 Jihlava, o. 1734, †8. 7. 1750)
1787 – 1813	Wenzel Bartošek (*1750 V. Újezd, o. 1777 †1813 Božice)
1813 – 1829	J. Johann Reichart (*1763 Drnholec, o. 1786, †8. 7. 1829)
1829 – 1850	J. Ignaz Mayer (Vincenc) *28. 11. 1792 H. Brod, O. 1815, † 15. 7 1850 Tvarožná)
Údaje v závorkách nejsou součástí Topografie, data nar. atd. viz A Mikyska	
1850 – 1877	Matyáš Lavička *10. 2. 1800 Kamenice, o. 1823, †26. 8. 1877 Tvarožná

1877 – 1893	Václav Kosmák
1893 – 1932	Simonides Miloslav
1933 – 1946	Straškrába Antonín
1946 – 1947	Josef Soukop (ve Tvarožné od r. 1944 jako koop.)
1947 – 1950	Kosina Václav
1950 – 1952	Fruvirt Vnislav (ve Tvarožné od r. 1947 jako koop.)
1952 – 1967	Adámek František
1967 – 2000	Slaviček Metoděj
2000 – 2008	Nekuda Jan
2008 – 2015	Rybecký Josef
2013 – 2014	Frič Roman (farní vikář)
2015 – 2018	Brtník Jiří
2018 – 2020	Ambrož David
2021 -	Kopeček Pavel



P. Václav Kosmák



P. Miloslav Simonides



P. Antonín Straškrába



P. Josef Soukop



P. Václav Kosina



P. Vnislav Fruvirt



P. František Adámek



P. Metoděj Slaviček



P. Jan Nekuda



FARÁŘI A KOOPERÁTOŘI VE TVAROŽNÉ POČÍNAJE P. VÁCLAVEM KOSMÁKEM

FARÁŘ - KOOPERÁTOR	NAROZEN	MÍSTO NAROZENÍ	ORDINOVÁN	VE TVAROŽNÉ	ZEMŘEL	POZNÁMKA
Kosmák Václav	5. 9. 1843	Martínkov	3. 6. 1866	8. 12. 1877 – 11. 5. 1893	15. 3. 1898	†Prosiměřice
Mol Anton	22. 7. 1860	Olešná, f. Blansko	26. 7. 1885	1885 – 1885	?	1891-96 f. Pavlov, 1896 f. Ollersdorf
Koudelka František Borg.	14. 4. 1864	Drnovice, děk Slavkov	10. 10. 1886	1886 – 1888	12. 1. 1949	
Sedláček Ignác Loyol.	1. 3. 1863	Rozsíčka, f. Sulíkov	29. 7. 1888	1888 – 1891	9. 4. 1932	†Sulíkov
Šindelář Pavel	9. 1. 1862	Jestřebí, f. Kněžice	26. 7. 1887	1891 – 1893	31. 8. 1941	†Okříšky
Buchta Filip	24. 12. 1864	Moutnice	31. 7. 1892	1893 – 1894	2. 10. 1931	†Diváky
Simonides Miloslav	16. 4. 1866	Třebíč – zámek	26. 8. 1888	1. 6. 1893 – 10. 10. 1932	10. 10. 1932	†Brno
Kalina Rudolf	8. 4. 1871	Studená	30. 7. 1893	1894 – 1899	2. 2. 1940	†Brno pens.
Simonides Bohumil	11. 4. 1870	Třebíč – zámek	30. 7. 1893	1899 – 1904	28. 4. 1950	†Jamné pens.
Filip Macek	1. 5. 1877	Vatín, f. Obyčtov	29. 7. 1900	1904 – 1911	15. 1. 1958	†Rojetín pens.
Kvasnička František Xav	4. 11. 1884	Stará Říše	24. 7. 1910	1911 – 1916	8. 4. 1932	3. 4. 1916 – 1. 12. 1918 jako feldkurát
Keprda Karel Borom.	11. 6. 1882	Podomí, f. Krásensko	15. 7. 1906	1916	23. 12. 1958	farář Čebín
Lebeda Matěj	22. 2. 1883	Kobeřice	18. 7. 1909	1916 – 1918	7. 11. 1966	†Brno pens.
Kvasnička František Xav.	4. 11. 1884	Stará Říše	24. 7. 1910	1918 – 1927	8. 4. 1932	znovu nastoupil
Vítek František Xav.	21. 11. 1904	Třebíč-Jejkov	5. 7. 1927	1927 – 1932	20. 11. 1983	pens. Znojmo- Oblekovic
Dragoun František	8. 3. 1890	Buková, f. Protivanov	5. 7. 1915	10. 10. 1932 -28. 2. 1933	11. 1. 1953	zde jako admin., f. Urbanov
Straškrába Antonín	9. 4. 1888	Pístovice, f. Luleč	16. 7. 1911	1. 3. 1933 – 31. 12. 1945	22. 8. 1969	†Nevojice pens.
Komon Jan Zlatoústý	27. 1. 1904	Šlapanice	5. 7. 1927	1936 – 1937	1. 11. 1969	†Šlapanice, katecheta pens.
Kaňa František Seraf.	17. 10. 1910	Nedvědice	5. 7. 1937	1937 – 1943	30. 3. 1970	1. 5. 1943 f. Lysice, děkan letovický
Dragoun Josef	14. 6. 1911	Protivanov	5. 7. 1938	1943	12. 12. 1982	1980 f. Těšany
Kaman Josef	9. 8. 1912	Olší, f. Netín	5. 7. 1936	1943 – 1944	19. 1. 1985	odpadl
Pivoda Jaroslav	10. 9. 1914	Holešín, f. Doubravice	5. 7. 1940	1944	31. 7. 2002	†Moravec CH. D., pohřben Rovečné
Soukop Josef	17. 5. 1914	Jakubov, f. V. Popovice	5. 7. 1938	1944 – 1945	20. 10. 1989	†Dolní Loučky
Soukop Josef	17. 5. 1914	Jakubov, f. V. Popovice	5. 7. 1938	1. 1. 1946 – 1. 2. 1947	20. 10. 1989	†Dolní Loučky
Kosina Václav	28. 9. 1912	Křepice	5. 7. 1936	1. 2. 1947 – září 1950	25. 3. 1966	†Hodonín, v září zatčen a vězněn
Fruvirt Vnislav	11. 7. 1923	Příbram, f. V. Popovice	5. 7. 1947	1. 8. 1947 – 30. 10. 1950	25. 10. 2020	†Nové Město na Moravě
Fruvirt Vnislav	11. 7. 1923	Příbram, f. V. Popovice	5. 7. 1947	30. 10. 1950 - 30. 4. 1952		od. 1. 5. 1973 f. Brno - Bystrc
Adámek František	2. 12. 1917	Višňové	19. 6. 1943	1. 5. 1952 – 28. 2. 1967	16. 8. 1988	†Jemnice
Slaviček Metoděj	10. 2. 1923	Olešnice	5. 7. 1949	1. 3. 1967 – 1. 8. 2000	17. 9. 2003	†Tvarožná
Nekuda Jan		M. Krumlov	27. 6. 1998	1. 8. 2000 – 31. 7. 2008		
Rybecký Josef		Iváň	25. 6. 2005	1. 8. 2008 – 31. 7. 2015		
Frič Roman Michael Maria				1. 12. 2013 – 31. 7. 2014		
Brtník Jiří				1. 8. 2015 – 31. 8. 2018		
Ambrož David				1. 9. 2018 – 30. 12. 2020		
Brtník Jiří				1. 9. 2018 – 31. 11. 2018		
Kopeček Pavel				1. 1. 2021		



Vzpomínka na oběti Bitvy u Slavkova

Od roku 1993 se každoročně scházíme k modlitbě za oběti Bitvy u Slavkova u Boží muky na křižovatce silnic vedoucí k obcím Prace, Zbýšov, Křenovice a Blažovice. Téměř vždy tuto pobožnost vede opat premonstrátského řádu v Nové Říši P. Marian Kosík, který pochází z nedalekých Šaratic.

Loni na podzim jsme vzhledem k sílícímu koronaviru ani nepředpokládali, že by se tato akce mohla uskutečnit. Při posledním rozloučení s naším rodákem P. Ondráčkem jsme se na místním hřbitově s otcem Kosíkem krátce pozdravili s tím, že letošní pobožnost u Boží muky budeme asi muset letos vypustit. „A proč? Já přijedu, ale mohu až druhou neděli adventní, na tu první už něco mám.“ A bylo rozhodnuto, 6. prosince jsme se sešli i z okolních vesnic u Boží muky k modlitbě za oběti napoleonských válek. V rouškách, s rozestupy, s růžencem.

Vzpomínka na oběti válek formou modlitby není medializovaná, nespotřebuje ani žádné veřejné finance, přesto (nebo právě proto) má hluboký smysl.

Tomáš Řičánek

Vambeřice 2021?

Cílem letošní velké pěší poutě jsou Vambeřice v Polsku. Pro některé poutníky to nebude novinka. Na toto známé poutní místo se z Blažovic putovalo pod vedením o. Jana Nekudy již v roce 2006. Tenkrát jim skoro celá pouť propršela. Trasa je zhruba rozplánovaná, domlouvají se noclehy, termín máme naplánovaný od 10. do 17. července 2021. Víc než kdy jindy si uvědomujeme křehkost lidských plánů. Ale podle moudrosti našich předků „Člověče přičiň se a Pán Ti pomůže“ chceme mít pouť připravenou a pak - dá-li Pán, vyrazíme.

Tomáš Řičánek

Přehled příjmů a výdajů farnosti za rok 2020

1/1/2020	
pokladna	72 307,00
bankovní účet	1 009 852,32
spořicí účet	3 000 000,00
celkem	4 082 159,32
příjmy	
nájem a paušální náhrady CETIN	145 196,60
nájemné Ryšavý	18 289,00
dary fyzických osob	154 000,00
úroky	600,35
kostelní sbírky	469 427,00
dotace od obce na farní dům	200 000,00
dotace od obce na údržbu věžních hodin	500,00
	988 012,95
výdaje	
bankovní poplatky	347,00
elektrina	218 870,47
plyn	65 710,92
vodné	1 014,00
provoz webových stránek farnosti	2 399,00
oprava, údržba	3 500,00

digit. číselník (po slevě)	123,00
květinová výzdoba	11 846,20
Poutník - tisk časopisu	10 420,50
předplatné (vč. náhrad z roku 2019 - přeplatek)	-2 625,00
mzdy (výuka náboženství)	1 326,00
náboženství - pomůcky	880,00
bohoslužební výdaje (svíčky, hostie)	3 914,00
daně (srážková, z nemovitých věcí)	338,00
výdaje na Farní dům Šebestiána Kubínka	207 757,52
odeslané sbírky	35 748,00
příspěvek do fondu PULS	47 016,00
	608 585,61
31. 12. 2020	
pokladna	7 948,00
bankovní účet	1 453 638,66
spořicí účet	3 000 000,00
celkem	4 461 586,66
saldo 2020	379 427,34

Marta Řičánková

Z farních matrik

Matrika oddaných

1. Karel Novák a Markéta Řičánková, Blažovice 19. 9. 2020
2. Jiří Podborský a Kamila Kubínková, Blažovice 3. 10. 2020
3. Marcel Daněk a Aneta Petříková, Blažovice 17. 10. 2020

Matrika pohřbených

1. Vít Daněk, † 1. 2. 2020.
2. Marie Hlučková, † 22. 5. 2020
3. Anna Dohnálková, † 12. 6. 2020
4. Božena Putnová, † 23. 8. 2020
5. Josefa Paulíková, † 9. 10. 2020
6. Helena Kašparová, † 13. 11. 2020
7. R. D. Josef Ondráček, † 18. 11. 2020

Matrika pokřtěných

1. Mikuláš Kaláb, Blažovice, pokřtěn 2. 2. 2020
2. Jan Petr Švábenský, Blažovice, pokřtěn 5. 7. 2020
3. Barbora Trněná, Blažovice, pokřtěna 5. 7. 2020
4. Milena Štarková, Blažovice, pokřtěna 16. 8. 2020
5. Sára Kalianková, Blažovice, pokřtěna 16. 8. 2020
6. Daniel Jakub Hamrla, Blažovice, pokřtěn 16. 8. 2020
7. Jiří Beránek, Horákov, pokřtěn 6. 9. 2020
8. Petr Jiří Pleva, Blažovice, pokřtěn 6. 9. 2020
9. Kryštof Václav Maria Kubalec, Brno, pokřtěn 28. 9. 2020

P. Pavel Kopeček

Pro farnost Blažovice připravila redakční rada ve složení:

Pavel Paták, Marta Kalábová, Jan Kašpařík.

Poutník také na: <http://farnostblazovice.webnode.cz/>